

*Zomer* Hij zit buiten en ik sta bij het raam. We hebben in de tuin een kersenboom, hij heeft een kruk gepakt en is er zo'n twee meter vanaf gaan zitten. Daar kijkt hij naar de kersen. Ik kan me slecht voorstellen wat hij denkt.

In de lade van de kast naast me ligt een camera, ik pak hem en maak een foto. Het scherm is te klein om zekerheid te bieden, maar volgens mij heb ik gevangen wat ik wilde, waarna ik het apparaat weer wegleg. Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat hij opstaat en naar binnen komt, de kruk in zijn rechterhand.

Zijn naam is vreemd. Hij heeft wel een naam, of tenminste, wij hebben iets wat we beiden als zijn naam herkennen, je kunt hem alleen niet uitspreken. Hij bestaat niet uit letters of klanken, maar heeft de vorm van een driehoek. Toen we elkaar nog maar net kenden vroeg ik hem erom, zijn naam, maar hij vertelde dat hij hem enkel kon uitbeelden. Daarna hield hij zijn handen voor zich, duimen recht tegen elkaar en wijsvingers puntig de lucht in. Het was de eerste keer dat ik de driehoek zag.

Later heb ik hem gevraagd of we alles zouden delen. Hij vroeg me wat ik bedoelde. Ik vertelde dat het me lastig leek te leven met iemand die een gebaar heeft, als naam, maar dat het me misschien zou lukken als we elkaar verder alles zouden vertellen. Hij stemde in, daarom sta ik nu in het huis waar hij net weer binnenloopt.

We hebben gegeten. Hij ruimt de tafel af en ik ben alvast naar de woonkamer gelopen om op de bank te gaan zitten. Ik strek mijn vingers, kijk naar mijn hand. Hij roept vanuit de keuken.

— Wil je nog koffie of thee?

Ik denk even na.

— Thee, roep ik.

Hij zoekt in wat lades en haalt kopjes uit de kast. Ik probeer me, op gehoor, voor te stellen hoe hij water op vuur zet, en de schotels alvast op het dienblad. Gas aan. Hij loopt naar hier, de kamer in, en komt naast me zitten.

— Waar dacht je vanmiddag aan? vraag ik.

Hij kijkt op.

— Wanneer vanmiddag? Ik heb aardig wat gedacht.

— Toen je buiten zat, bedoel ik. Voor de kersenboom.

— O, de kersen. Ken je die tekeningen, van vroeger? Van die stippen, met getallen, die je moest verbinden?

Ik knik.

— Ongeveer dat, ik was de kersen aan het verbinden.

— Met lijnen?

— In mijn hoofd dan.

— Je hebt er volgens mij wel een uur gezeten.

— Het zijn veel kersen.

Ik moet lachen, en hij ook. Wat een idee. Ik zou verder willen vragen, maar ik weet niet waarnaar. Ik

weet niet eens of er wel meer te vertellen is. Hij staat op, de ketel fluit.

*Winter* We lopen samen, hebben al een poos niets gezegd. Het sneeuwt. Ik kijk naar van alles, dus eigenlijk naar niets, misschien. Af en toe voel ik hoe zijn hand mijn vingers anders vastpakt, en om de zoveel tijd sluit ik voor even mijn ogen. Dan loop ik niet meer over een stoep of schelpenpad, maar alleen nog naast hem. Dat is mooi.

— Ik besef net iets geks, zegt hij.

Hij kijkt me even aan.

— Hm?

— Nou ja, iedereen heeft het vast wel eens gedacht.

— Wat dan?

— Kies eens één moment, nu, een herinnering.

Ik denk na.

— Heb je iets?

— Ja.

— Is het een beeld?

— Wat is daar gek aan?

— Nou ja, dat er meestal geen geluid bij zit, dat drong tot me door.

Ik laat het even in me omgaan.

— Het is, zeg ik, alsof je een foto probeert te maken van vallende sneeuw.

— Zoiets, ja, eigenlijk wel.

Recht achter ons ligt het pad waarlangs we hier kwamen, maar als je terugloopt, zie je hoe de stap-

pen steeds vager worden, gevangen door nieuwe sneeuw. Helemaal aan het begin zijn ze waarschijnlijk al niet meer te zien, dus ergens, in de buurt van deze plaats, begint spontaan een spoor.

*Zomer* Ik word wakker en sta op. Hij is vertrokken, vertelde me gister al dat hij vroeg weg moest, maar heeft alsnog een briefje achtergelaten. Beneden staat de rooster al klaar, het brood ernaast. Aan de andere kant een bord. Ik hoef maar langzaam te beginnen, zo. De ochtend is voorbij voor ik het doorheb.

Aan het begin van de middag vraag ik me af wat ik zal doen. Ik zit op de bank. Door het raam zie ik af en toe iemand voor het huis langs fietsen, het is mooi weer. Ik ga wat water halen. De kraan in de keuken sist zacht. Eerst vul ik het glas tot de helft; ik maak kleine cirkelbewegingen met mijn hand, laat het water rondkolken en giet dan het glas weer leeg. Daarna vul ik het helemaal. Ik drink, het smaakt fris.

Later laat ik het glas leeg achter, op de onderzetter, en loop ik naar de garage. Daar pak ik de kruk. Ik loop ermee naar de kersenboom en ga zitten. Wacht af. Ik raak afgeleid door een koolmees, jaag hem voorzichtig weg en kijk weer naar de kersen. Ik begin lukraak lijnen te trekken, in gedachten.

Dat werkt allemaal niet.

Ik loop terug naar binnen, zet de laptop aan, zoek tussen mijn bestanden naar de foto. Die print ik uit,

groot, en ik kijk ernaar. Ik weet niet wat ik zien wil. Hij zit daar op de kruk. Hij kijkt gewoon. Ik snap het niet, laat de foto achter op tafel en loop weer naar de tuin.

Hoe kun je dit een uur lang doen?

Ik durf het hem niet te vragen.

Stel je voor: hij weet niet goed hoe hij antwoorden moet. Hij probeert het wel, zoekt woorden, maar het lukt hem niet. Het komt niet over. Wat dan.

Ik weet niet meer wat ik doen moet. Wat ik moet zeggen.

— Heb je al wat vogelvoer gestrooid?

Schud mijn hoofd. Hij loopt naar buiten, ik zie hem door het raam. Weer binnen gaat hij achter de piano zitten, en begint hij te spelen. Het duurt even. Dan stopt hij weer, hij komt naast me.

— Wat speelde je? vraag ik.

Dat is denk ik een goede vraag.

— Een prelude van Chopin.

— Mooi.

— Ja. Bach schreef achter preludes een fuga, maar Chopin liet ze los, open. Eigenlijk gaan ze vooraf aan alles wat erop volgt.

Zoals een spoor, denk ik. Zoals voetstappen. Hij staat op. Straks: koffie, thee. Ik doe mijn ogen dicht. Hij loopt naar de keuken. Ik voel mijn vingers.

— Koffie of thee?

– Thee.

Stilte. Stilte. Ik wil ontsnappen, maar ik denk niet dat dat kan. Zijn naam klinkt in al mijn herinneringen. Buiten hangen de kersen, en één ervan valt. Daarmee vallen alle constellaties die je net nog kon maken, moet je helemaal opnieuw beginnen, elke kers weer.

*Er was water. Het was er niet warm, en licht kwam van een olielamp. Ze waren ver van huis, geen kinderen meer maar nog niet precies iets anders. Ze konden niet slapen en besloten een verhaal te vertellen, samen, aan elkaar of henzelf.*

*Hij verzon Anders, en zei dat het een dief was.*

*Zij verzon Ester.*

*Ze keken elkaar aan, zoals hun gezichten zichtbaar waren in het licht. Ze begonnen.*

Anders en Ester, *zei hij*, hadden een kamer voor de nacht gevonden. Anders nam de sleutel in ontvangst en ze liepen de trap op. De kamer was krap, maar niet té krap, en koud, maar als ze hun truien niet uitdeden, kon het nog.

Ester opende de kast, *zei zij*, (hoewel ze niets had om erin te leggen, en niets zocht om er te kunnen vinden), omdat ze het gevoel had dat je zulke dingen doet als je komt waar je tijdelijk zult slapen: kasten openen en opmerken dat het bed op een bepaalde manier zacht is.

Ze ging dus ook op het bed zitten, en merkte iets op over hoe ze dat ervoer.

Anders kwam ook zitten, *zei hij*, en knikte. Hij keek naar het sieraad rond Esters pols. Hij vroeg of ze dat af zou doen, als ze straks gingen slapen.

— Natuurlijk, *zei Ester, zei zij*, mensen doen hun armbanden af als ze gaan slapen, en ik ben tenslotte een mens.

Anders knikte weer, *zei hij*. Hij vond dat Ester de zaken goed op hun plaats wist te zetten. Hij en Ester besloten te gaan slapen.

*En de nacht werd al dieper, al was onduidelijk wat dat inhield. Er stak een wind op die de ruiten onregelmatig in hun gleuven deed schudden.*

Ester en Anders werden een nachtrust later wakker, *ging zij verder*, en zeiden tegen elkaar dat ze niet op deze plaats zouden blijven.

*Hij knikte.*

Ze pakten de weinige spullen, *zei ze*, die ze de avond daarvoor hadden gebruikt, en stopten ze terug in de tassen.

Anders pakte een kandelaar, *zei hij*, die niet van hem was, en stopte ook die in de tas. Toen ze alles in de tas hadden gestopt, liepen ze naar de man die de sleutel van hen terugnam, en zodra hij zich omdraaide om hem aan een spijker te hangen, renden ze naar buiten en weg.

Weken later bevonden Anders en Ester zich in een bos. Anders had op een kar een aquarium meegebracht. Tegen Ester *zei hij* dat hij hem gekregen had, hoewel ze wist dat hij een dief was, en het aquarium gestolen.

Ester en Anders tilden het aquarium van de kar, *zei zij*.



— We vullen hem met een laag water, *zei Anders* tegen Ester, *zei hij*, ongeveer zo hoog als de afstand van mijn mondhoek tot de grond, als ik lig, met mijn hoofd opzij.

*Ze* zochten iets om het water in te tillen, *zei zij*, en *ze* trok de deken rondom haar strakker tegen zich aan.

*Ze* vonden tussen hun spullen twee kommen, *zei hij*, waarvan Anders niet wist of hij *ze* gestolen had. *Ze* zochten en vonden een rivier om water uit te halen.

Hoewel *ze* evengoed gelijktijdig van de rivier naar het aquarium op en neer konden lopen, wachtte Ester niet op Anders, *zei zij*, en *ze* liep sneller, waardoor het zo ontstond dat Ester en Anders elkaar alleen in tegengestelde richting tegenkwamen; de één met, de ander zonder water.

Zo kon het gebeuren, *zei hij*, dat Anders bij het aquarium aankwam met een kom vol water die *ze* niet meer nodig hadden.

Daarvan dronken *ze*.

— Zo, *zei Anders*, *zei hij*, vannacht zal ik in het aquarium gaan liggen om te slapen, en morgenochtend zal ik erin ontwaken.

— Waar, vroeg Ester, moet ik slapen? *zei zij*.

Anders, *zei hij*, stal bladeren van de bomen en legde *ze* op de grond, om die zachter te maken. Uit zijn tas pakte hij een deken, die legde hij eroverheen. Zo maakte hij een plaats voor haar om te slapen.

Ester, *zei zij*, zag het aan en werd bewogen, hoewel ze wist dat zelfs de deken gestolen was.

Anders en Ester besloten te gaan slapen, *zei hij*, en ze gingen op hun eigen plaatsen liggen. Ester op de gestolen bladeren en de gestolen deken, Anders in het gestolen aquarium en water.

*En ze fluisterden tussen de fragmenten door. Of de ander het koud had. Dat ze elkaar nog konden zien, hoewel het licht zwakker werd. En de nacht werd dieper, en nog steeds werd niet duidelijk wat dat te betekenen had.*

Het gebeurde, *ging hij verder*, dat ze ontwaakten. Anders zat overeind. Overal mist. Ester stond naast hem op, en in de nevel konden ze elkaar amper zien.

En het was veel dagen zo, *zei zij*, dat ze plaatsen vonden en op die plaatsen gingen slapen, en dat, wanneer ze op die plaatsen ontwaakten, ze daar weer vandaan trokken.

Veel dagen, *zei hij*, en zo sliepen ze vaak, en vertrokken ze van veel plaatsen.

En een keer, *zei zij*, toen ze van zo'n plaats vandaan getrokken waren, kwamen ze terecht in een dorp. Anders keek rond naar alle spullen die er lagen.

Ze groetten mensen in het dorp, *zei hij*, en stelden zich voor. Anders gaf zichzelf telkens een